

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Dissertatio cum Hesiodo

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ
 Ησίοδον, Λυκίον &
 Ησίοδον.

DISSERTATIO
 cū Hesiodo, Luciano
 & Hesiodo.

Vincencio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

CAuillatio quædam poetarum est, qua Hesiodum vanitatis atq; mendacij coarguit, quod cum iactauerit se à Musis accepisse munus hoc, vt carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit: siue hoc inuidia quadã fecerit, cõmunicare nolens alijs quæ ipse accepisset: siue vanitate aliqua, quã cum nihil tale à Musis, didicisset, ad vulgus tamẽ huiuscemodi de se iactã. it. Ad hanc ac cusationẽ fingitur postea Hesiodus respondere, ac primũ translatione tueri sese, qua cõmuniter poetæ omnes vti solẽt, causam eius rei in Musas reijciendo, si quid nouũ, aut incredibile, aut cuius euentus cõsecutus nõ sit, carminibus suis fortẽ insertũ habeant. Nam id instinctu illo atq; poetico furorẽ fieri, & multa sepe, metroũ quoque gratia, dum in cursu opus est, eodẽ spiritu illo assumi, quorum ratio interdũ reddi satis non possit. Deinde aut & absolute se defendere, recitando ex carminibus suis quẽdã, vbi futurorũ rationem & prædictionem nõ nihil attigerit. Quẽ tamen iterũ refutans Lucianus, posteriora quidẽ ostendit non satisfacere definitioni & officio vaticinãdi, cum quiuis agricola eiusmodi quoque possit, qualia ille prædixerit: priora aut quæ de poetico furore, & de Musarum instinctu respondit, aliquo modo recipit. Porro fabula vnde occasio cauillationis huius nata est, in principio Theogoniæ habetur. Ibi enim de seipso ait Hesiodus, pascenti sub Helicone oues, astigisse Musas, & dato seipso ex Lauro, inspirasse canendi vim, *ἢνα* inquit, *κλέομαι πρὸς ἑοσὸν ἄσμα, πρὸς ἑὸντα:*

*hoc est, vt carmine celebraret futura
 pariter & antea cta,*

Ἀλὰ ποιητῶν
 ἢ ἄεισον ἄνοι
 σε, Ἡσίοδε, καὶ
 τῶ παρὰ Μυ-

σῶν λαβῆρ' μιτὰ τῆς δάφνης,
 αὐτὸς τὸ δάφνης ἐν οἷς ποιεῖς
 (ἐνθα γὰρ ἢ σιμὸν πάντα) ἢ
 ὕμῃς wis οὐδ' ἄρ' ὅτως ἔχου.
 ἰκάνο δὲ ἀπρῶσαι ἄξιον, τὸ
 δὴ ποτε περὶ ἡμῶν κῆρ' σου.
 τῶ, ὡς εἶπα τῶ νόμοις τῶ
 θεσπέσιον ἰκάνω φηλὸν πα-
 ρὰ τῶν θεῶν, ὅπως ἰδέοις,
 καὶ ὕμνοις τὰ παρ' ἡμῶν
 θότα, καὶ θεσπίσις τὰ ἰσόμει-
 να θάτερον μὴ καὶ πάντ' ἐν-
 τελέως ἐξυμνῶσαι, θεῶν τε
 γνησὶς διηγήσῃ, ἄξει καὶ
 τῶν πρώτων ἰκάνων χάους,
 καὶ γῆς, καὶ ὄραν' καὶ ἔρωτος,
 ἔτι δὲ ζωικῶν ἀριτῶν καὶ
 παραινέσις γαργικῶν, καὶ
 ὅσα περὶ πηλαδῶν, καὶ ὅ-
 σα περὶ λαιρῶν ἀρότε καὶ
 ἀμύτε καὶ πλοῦ, καὶ ὄπως,
 τῶν ἀπῶν ἀπάντων θάτερον
 εἶ, καὶ ὁ χησιμότερον τῶ τῶ
 βίω

quæcunque ad ortum & occasum vergiliarum, & aratio-
 nis ac messis & nauigandi tempora attinent, breuiter om-
 nia alia pulcherrimè executus es. Alterius autem, quod

Τροχίαν præ-
 stantissimum
 esse te, Hesio-
 de, & hoc ip-

sum à Musis vnà cum laura
 te accepisse, eum se palam
 in ijs quæ à te edita sunt in-
 dicas (sunt enim diuina, &
 admirationis plena omnia)
 tum nos rem ita se habere
 constanter credimus. Illud
 tamen non iniurià nos in-
 certet pendentes animi, quæ-
 nam re de teipso prædicta,
 quæ propter hoc diuinum
 illi cantum à deabus ac-
 ceperis, ut celebrares ac lau-
 didus illustrares præterita,
 & futura prædiceres. Quip-
 pe alterum excellenter ad-
 modum extulisti, Deorum
 genealogiam percensendo,
 ad vsque primos illos, nem-
 pe chaos, & terram, & cæ-
 lum, & amorem. Præterea
 autem heroidum matros-
 narumq; virtutes, tum rei
 rustice instituta, ad hæc

βίω παραπονή, καὶ θῆρ δω-
 ραῖς μάλλον ἰοικός. λέγω
 δὲ πῶ τῶν μεμόνων πῶς
 γόρυσιν, ἢ δὲ πῶ ἀρχὴν ἕξας
 πέφικτας, ἀπὸ τὸ μέγ ὅ τῶ
 το πᾶν νῆθ παραδεδω-
 κας, ἢ δαμῦ τῆς σοῖσως ἢ
 τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τάλ-
 φον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμισάμεθ, ὅ οἱ μὴ
 δὲ παρὰ Μουσῶν τότῃ τύχου-
 τῶν, ὅμως περὶ βίσιον, καὶ
 δι ἄνευ ἡἴρ τῶς Διομύ-
 νοις. ὡς ἀνάγκη σοι, τῶ πρῶν
 σέτων αἰτιῶν μιᾶ γὰ πάντας
 ἐνέχουαι ἢ ἄρ ἰψώσω, ἢ καὶ
 πικρὸν ἄπῆν, ἢ ὡς ἰποσό-
 μῶν τῶ τῶν Μουσῶν καὶ τὰ
 μέμοντα πελίστην δωά-
 σθαι ἢ ἀμῦ ἕδοσαν, ὡς
 περ ἴσισοντο, σὺ δὲ ἴπῶ
 φθόνος ἀκρύπτης, καὶ ἴπῶ
 ἰόληπον φυνάπτης πῶ δω-
 ραῖν, ἢ μεταδιδὸς αὐτῆς τῶς
 Διομύνοις ἢ ἕγγραπται μῦθ
 σοι καὶ τὰ τοιαῦτα ποικίλα,
 ἢ δὲ =

tur, futurorum scientiam tibi prastiterunt, tu verò invidia morbo adductus, acceptum munus à virginibus celas, & in sinu seruas conditum, neque illius egentes participes reddere voluisti. Aut ea de re multa tibi conscripta sunt,

sed

& multo intervallo homi-
 num vitæ erat accommoda-
 tius & utilius, Deorumq;
 munificentiæ convenientius,
 dico autem futurorum pra-
 dictionem, ne principium
 quidem attigisti, verum
 eam partem profusius obli-
 uion traditam silentio in-
 uoluiti, nullo modo tua
 poësi aut Calchanta, aut
 Telphum, aut Polyidum,
 aut Phinea imitatus; qui
 etsi vaticinandi peritiam à
 Musis non sunt consecuti,
 multa tamen prædixerunt,
 nec eosdem piguit respon-
 dere egentibus. Itaque ha-
 rum trium causarum vna
 te fuisse præpeditum & im-
 plicitum valde verisimile
 est. Aut enim mentitus es,
 quanquam dictu acerbum
 hoc sit, Musas tibi fuisse
 pollicitas, fore ut futura
 queas prædicere. Aut ille,
 quemadmodum polliceban-

ἔλεγο δὲ αὐτὰ τῷ Βίῳ παρα-
 δίδωκας, ἐκ οἷδα εἰς ὄρκα
 ῥόρτινα ἄκροταμιονόμῳ
 τῶν χεῦσιρ αὐτῶν. ἰκάνο μὲν
 γὰρ δὲ το μύσαμα ἄρ ἄπῶν,
 ὡς αἰ Μῦσαι δύο σοι παρί-
 ξαν ἰποσκόμῳ, τὸ μὲν ἔ-
 λισσαν, ἔξ ἡμισίας δὲ ἀνεκα.
 λίσσαντο τῶν ἰποσχοισιρ λίσ-
 ρα ἢ τῶν μινδόντων γνῶ-
 σιρ, ἢ ταῦτα πετέρων αὐτῶν
 ἐρ τῷ ἔπα ἰποσχημῳ. ταῦ-
 τα οὖν παρὰ τίνῳ ἄλλῳ,
 Ησιόδῳ, ἢ παρ' αὐτῷ σὲ μά-
 θοι τις ἄρ. πρῆπορ γὰρ ἄρ, ὡς
 περ οἱ θεοὶ δοτῆρον ἔαωρ ἔ-
 σιρ, ἔτω δὲ καὶ ἡμῖν ὡς φί-
 λοις, ἢ μαθηταῖς αὐτῶν. με-
 τὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγῆδι
 περὶ ἄρ ἰδοι, καὶ λυερ ἡμῖν
 τὰς ἀρείας. Ησι. ἰνῶ μὲν
 μοι, ὃ βίλιτις, ῥαλλαν ἄ-
 πῶνεισιρ ἀποκείνοθαί σοι περ
 ρὶ ἄπάντων, ὅτι μινδῶν δὲ
 τ ἰρραψωλημῖων ἰπ' ἡμῶ
 ἰδιον ἡμῶν, ἀπὰ τ Μῦσῶν
 καὶ

sed quæ nondum in lucem
 edidisti, haud scio in quodam
 nam tempus aliud horum
 usum promendum reseruans.
 Illud autem nullo modo
 ausim dicere, quod cum
 Musæ duas res se tibi præ-
 stituras promiserint, alte-
 rum reddiderint, dimidium
 autem promissionis negan-
 do retractarint. Dico au-
 tem rerum futurarum co-
 gnitionem, maximè verò
 ista priores in promitten-
 do partes obtinente. Ita-
 que hæc ipsa alicui ab alio
 potius quam à te perdiscen-
 da sunt, Hesiodæ. Valde e-
 nim consentaneum est, quæ
 admodum Dei bonorū lar-
 giores sunt, sic & nobis a-
 micis atque discipulis ves-
 tris quamuerisimè ijs de re-
 bus certitudinem exponere
 quæ vobis notæ sunt, ac om-
 ni nos nos animi hesitatione
 liberare. HESIODVS.

Poteram equidem, ô bone,
 facile ac promptum responsum respondere super omni-
 bus quæ me interrogasti, nimirum nihil eorum quæ mihi
 hi carminibus decantata sunt, meum esse, sed Musarum.

καὶ ἔχῃ οὐ παρ' ἰκέρων
 τοὺς νοτισμοὺς τῶν τ' ἀρη-
 μίων καὶ τῶν παραλλήμ-
 μίων ἀπαυτῶν. ἰγὰ δ' ἴκέρ-
 ων ἄρ' ἰδία ἡπιστάμην. δι-
 γὰ δ' τοῦ νέμαρ καὶ ποιμαί-
 νων, καὶ ἰξιδάωνων, καὶ
 βλάωνων, καὶ τῶν ἄκων,
 ὅσα ποιμίνων ἔργα καὶ μα-
 θήματα, δίκαια ὅ ἀρ' ἔσω ἀ-
 ποροζέομαι. αἱ θεαὶ δ' τὰς
 αὐτῶν δωρὰς, οἷς τι ἄρ' ἰ-
 θήλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἀρ' οἶου-
 ται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόα-
 σιν. ὁμοίως δ' ἔκ ἀπορίας πῶς
 οἱ καὶ ποιητικῆς ἀσροζίας
 ἔφ' οἶμα, καὶ παρὰ τ' ποιη-
 τῶν, ἐς τὸ διπλότατον ἀκείβο-
 λογονμένους, ἀπαυτῶν κα-
 τὰ τὴν συνάβην ἰκασίω ἰν-
 τλήν πάντας τὰ ἀρημίνα,
 καὶ ἄρ' εἴ τι ἰν' ὧ τῆς ποιη-
 σιας δρόμῳ παραρῶνεν δά-
 θυ, πικρῶς τὸ ἐξέταξην. ἀν-
 ἔλενα ὅτι ποικίλ' ἡμῶς, καὶ
 τῶν μέτρων ἔνικα καὶ τῆς
 ἀφρονίας, ἐπιμύθων, τὰ δ'
 καὶ τὸ ἐπ' αὐτὸ ποικίλεις,
 δῆα

nihil superuacuum interserere.

Et aequum fuerat, ut ab illis
 dictorum neq; non omisso-
 rum rationem postulasset.
 Ego verò super ijs quavis
 hi priuatim explorata sunt
 & comperta, dico autem
 pecora pascendi & regen-
 di, & à stabulis agendi,
 & mulgendi rationem, tum
 etiam si qua sunt alia pa-
 storum opera & officia,
 me rectissime tueri possim:
 ceterum ipsæ dea sua mu-
 nera quibuscumque volu-
 rint, & quantum ea rectè
 tribui posse existimauerint,
 præstare consueuerunt. Ne-
 que enim opinor oportere
 à poetis ad viuum vsque
 leuia quæque perferutan-
 ter postulare, vi syllabatim
 omnia exactissime & dis-
 cta & scripta sint. Et si in
 cursu poëtes aliquid per
 imprudenciam inflens, pœ-
 tæ memoriã fefellerit, il-
 lud perpendere acerbum
 est. Sed non ignorandum est,
 nos poëtas metrorum &
 concinnitatis gratia nonnis
 Quædam verò ipsius carminis
 nis tea

λῆα ὄντα, ἐκ οἷδ' ὄπως παρ
 ριδείξαιτο· οὐδὲ μίγισον, ἄν
 ἔχωμιν, ἀγαθὸν ἀφαιρῆ ἡ-
 μᾶς, λέγω δὲ τὴν ἰλουθέρην,
 καὶ τὴν ἐν τῷ ποίην ἱξουσίαν.
 καὶ τὰ μὴ ἄλλα ἐχ' ὄργης, ὅσα
 τῆς ποιήσεως ἑαυτὰ σκινθῶν
 λάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τι-
 νὰς ἐκλήεις, καὶ λαβὰς τῆ
 συκοφαντικῆς ζητᾶς. ἀπ'
 ἔ μόν' ὅ ταῦτα σὺ, ἐὰν ἑατ'
 ἐμὸ μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι
 τὰ τῷ ὁμοίητον τῷ ἐμῷ Ομή-
 ρω κατακρίνοι, καὶ ἄλλα ὅτω
 λομίδῃ καὶ μάστιγι μικρὰ
 ἄλλα δεικνύουσι. ἢ δὲ καὶ καὶ
 ὁμοίαν χωρήσαντα τῆ ἀτιμῆ
 τὴν ὀρθοτάτην ἀπλοσίαν
 ἀπλοσίαν, ἀνάγκη, ὅ
 οὐτ' ὅ, τὰ ἔργα με καὶ τὰς ἡ-
 μέρας. ἔσθ' ἔθ', ὅσα ἐν τῷ
 ποιήματι τῷ μαντικῷ ἄ-
 μα καὶ πεφνητικῷ πετιβέ-
 σπισαί μοι, τὰς ἀρδύσας πε-
 σπυῖντα τ' ἢ ὀρθῶς καὶ ἑα-
 τὰ ἑαυτὸν πρᾶττο μὲν, καὶ
 τῶν

nis tenor sapenumerò plana
 & polita existentia, haud
 scio quo modo recipiat. At
 enim tu maximo quo præ-
 citi sumus bono, nos, vicia
 lenter dispolias, nempe li-
 bertate, ac ea qua in singen-
 do vimur facultate. Alios
 equidem ornatus poëseos,
 quibus passim culta & com-
 pta est, non perspicis: pa-
 los autem & spinas quas piam
 excerpis, ac ansas inten-
 tandæ sycophantiæ studio-
 se rimaris. Atqui hoc tibi
 non soli studio est, neque
 me solùm insectaris, sed &
 alij non pauci eadem in Ho-
 mero collega meo flagel-
 lant & calumniantur, im-
 pensè tenuia & extremè mo-
 dica quæpiam calumnian-
 tes. Porro autem si cau-
 sa cedentem me oporteat
 rectissimam in medium af-
 ferre defensionem: age,
 ô amice, perlege Operum
 & Dierum opus à me conscri-
 ptum. Planè enim compe-

rtes quantà in eo ipso poemate è vaticino & prophético spi-
 ritu prædicta sint, successus manifestante laborum rectè ac
 tempe

τῶν παρακλαμύφων τὰς
 ζημίας. καὶ τὸ, Οἴσας δ' ἐν
 φορμῷ, παῦροι δὲ σὺ θνήσκου.
 ταὶ ἢ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ πλε
 εἶσαι τοῖς ὀρθῶς γεωργῶσι,
 χρησιμώτερον ἐν τῷ βίβωμαν.
 τιμῆ νομίζοιτο. Λυ. τὸ το μὲν
 ἔρ, ὃ θαυμαστὸν Ἡσίοδω, ἢ πᾶ
 νυ ποιητικὸν ἔργον ἔσσι, καὶ
 ἱπποκράτους ἰοικας πλὴν τῶν
 Μουσῶν ἐπίνοιαν, αὐτὸς δ' ἄ
 ἔπλο, ἄδω ἵππυ τῶν ἐπὶ
 δωάδω. Ἰ. ἰαῖς δ' ὁ τὰ πλ
 πλὴν μαντικῶν παρὰ σὺ καὶ
 τῶν Μουσῶν περικύβητον, ἰ
 πᾶ τὰ χεῖραῦτα, πολλὴ μαν
 τικότεροι ἡμῶν οἱ γεωργοί,
 καὶ ἄλλα μαντεύσαντ' ἄν
 ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαν.
 τὸ μὲν τῷ θεῷ, ἀθροῦν ἔπι
 τὰ ὄραματα, ἢ δ' ἀρχιδε
 ἐπιλάδω, καὶ διψήσωσιν
 οὐ ἄρουραι. ἔστι μὲν μὴ
 οὐ μὴ ἔχῃ λιμὸν ἱππολοῦς
 θῆσαι τῷ λιπῆ αὐτῶν. καὶ
 ὅτι ἔμισσοῦτ' ἄρουρας, καὶ
 ἄρῶν

oberes proveniant: si Solis ardores sata exusserint, & arua fe
 cierint, nihil obstare quò minus & fames illorū seibundā sic
 eitate subsequutura sit. Tum quòd æstate media terra aratro
 subi-

tempestiue factorum ac o
 missorum dispedia. Et illud;

Demessas in corbe ferēs
 intra horrea fruges,

Et te spectabunt miran
 tes tritica pauci.

Ac rursus, quanta bona
 consequantur rus & agros
 recte & in tempore co
 lentes. Et hoc sanè vilif
 simum in vita vaticinium
 esse existimatur. LVC. E
 nimuerò hoc, ὃ admiran
 de Hesiodo, nimirum pasto
 raliter à te dictum est, &
 verè Musarum inspiratio
 nem mihi referre videris,
 quando ipse versiculos tuos
 aliter tueri nequeas. Nos
 autem eiusmodi vaticina
 tionem neque à te, neque à
 Musis expectabamus, quos
 niam talia longè certius
 nostri nouerunt agricola
 ac nobis de illis quamopti
 mè vaticinarentur, fore
 ut si Iupiter largis imbr
 bus terrā irrigārit, manipuli

ἀρῶν, ἢ ἐν ἅν τ' ὄφρατος γυφοί
 ὡ, ἀκῆ ἰκχυθῆσαν τ' σφραγί-
 των, ἔθ' ἀμῶν χλορὸν ἔτι τ'
 εἶαχιν, ἢ ἕρδον ἰνῆρτίσθαι
 τὸν λαοτόν. ἔμειν ἔθ' ἰκῆνο
 μαντίας δῆται, ὡς ἢ μὴ κα-
 λύψης τὰ σπέρματα καὶ θά-
 που μακροῦν ἔχων ἐπιφο-
 ροῖν τ' γῆς αὐτοῖς, λατάνισ-
 ται τὰ ὄρνα, καὶ πεκαταδῆ-
 ται πῶ ἀπασαν τὸς θέρος ἐλ-
 πίσα. τὰ ἦρ ὡαῦτα παρὰ
 ἑοῖς ἢ καὶ ποθῆκας ἕξων
 ἐκ ἄρ τῖς ἀμαρτάνοι* μαντι-
 κῆς δ' ἀάμπον ἀρῆῶν μοι
 λοκῆ ἕς τὸ ἔργον, τὰ ἄδηλα,
 καὶ ἑδάμῃ ἑδάμῳς ἢ φαιρῶ
 πεγγύσασιν, ὡσπερ τὸ ὦ
 Μίνωι πεσῶν, ὅτι ἐρ ὦ τὸ
 μέλιθ' ὦ πῶ ὁ σῶς δειν αὐ-
 ὦ ἀκηνυγῶν ὦ καὶ τὸ ὡς
 Ἀχαιοῖς προμηνύσαι Ἀπόλ-
 λων ὦ ὄργῆς πῶ αὐτίαν, καὶ
 ὦ ἀκῆτῶ ἔτι ἀλώσθαι
 τὸ ἰλιον ταῦτα ἦ ἢ μαιλικῆ.
 ἐπ' αὐτὰ τὰ ὡαῦτα ἔτι αὐ-
 ἢ ἀνατιθέη, οὐκ ἄρ φῶνοι
 tum iri. Tum Achiuorum quoque proceribus, Apollinis iras-
 eundia causam praesignificasse, & anno decimo fore ut
 illum captum à Danais excinderetur. Hæc aquidem va-
 ticiij officia sunt peculiaria. At si quis & ea quæ tu iactas,

subigenda non sit, propter
 rea quòd nulla vilitas aran-
 di laborem exceptura sit,
 effusus temerè seminibus.
 Neque spicas adhuc vir-
 des esse demetendas, quip-
 pe fructum inanem inuen-
 turos esse rusticos. Sed ne-
 que illud valde eget vaticini-
 o, quòd nisi semina inuol-
 ueris, & minister rasti-
 um habens, terra abducat illa,
 auiculas aduolaturas, ac
 omnem futura mesii spem
 intercepturas. Etenim ta-
 lia si quis agricolarum ad-
 hortationes & documen-
 ta dixerit, haudquaquam
 à verò aberrabit: cæte-
 rum à vaticinio mihi lon-
 gè lateq; esse videntur, eua-
 ius opus est, obscura ac
 nullo modo vsquam appa-
 reij præcognoscere: exem-
 pli gratia quòd Minoi præ-
 dictum est, in vase mellis
 pleno eius filium suffocas-
 tum iri. Tum Achiuorum quoque proceribus, Apollinis iras-
 eundia causam praesignificasse, & anno decimo fore ut
 illum captum à Danais excinderetur. Hæc aquidem va-
 ticiij officia sunt peculiaria. At si quis & ea quæ tu iactas,
 illi

profiteatur *ὁπίπν δισσάν δέ μοι αὐτὸν θεῖον ἴνα κλέομαι, τὰτ' ἔοσι δῶρα ἄστ' ἔόντα* nihil tamen fatidicum, sed præcepta duntaxat de moribus & agricultura leuia & peruulgata tradit.

a AvT Phinea imitatus.] Hinc Valerius Flaccus lib. 4. Littora fatidici pœnis horrentia Phinei. De Phineo quoq; infra nonnulla dicta sunt in dialogo Menippi & Tyvestia, nonnulla etiam supra in Timone.

ΤΡΑΓΟΠΟ.

δαγρεα.

ΤΡΑΓΟΡΟ-

δαγρεα.

Ioanne Sinapio interprete.

ARGUMENTVM.

Argumentum fabulæ tale est. Paragunt encomium & laudes Podagræ, sacerdotes, potestati deæ carminibus celebrantes. Ad quorū inuocationē cū ipsa quoq; dea adesset, suumq; numen vt insuperabile & inuictū prædicaret: nunciatur interea medicos quosdam Sydos deam contemnescentes, ac vires ipsius eleuantes, medicinam, à patre videlicet acceptam, contra illam vulgò polliceri. Indignata itaq; dea, atrogantiamq; ac temeritatem hominum non ferens, immisiss tortoribus suis, miserè illos excruciare atque vexare cœpit. Qui cū medicina suâ frustra adhibita doloris vehementiam atq; acerbiter ferre non possent, supplicantes deæ, victos sese, artemque suam nullam esse confitentur. Exorata igitur dea tortores suos reuocat, ac victrix palmam refert. Proloquitur podagricus quidam, malum & cruciatum inmedicabilem detestans. Fabula verò in vniuersum idem illud innuit, quod Ouidius cū inquit:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

tum quòd & vanitatem Iudæorum ac Syrorum nonnihil taxare videtur, vt qui contra omnes morbos quantumuis incurabiles, medicinam pollicerentur:

quale & hodie quidam ex eadem genere vulgò faciunt.

ΠΟΔΑΓΡΟΥ,